

Књига пророка Данила — број четрдесет осам

Откривање пророштва: значај Авакумовог виђења, две таблице и тајна свакодневне службе у библијском тумачењу

Jeff Pippenger
2024-01-12

Повећање знања које је представљено виђењем реке Улај јесте оно што је, на крају, било записано на две плоче Авакумове.

„Са пророштвима која су сматрали да се односе на време другог доласка било је испреплетено и поучавање нарочито прилагођено њиховом стању неизвесности и ишчекивања, које их је храбрило да стрпљиво чекају у вери да ће оно што је сада тамно њиховом разумевању у своје време постати јасно.“

„Међу тим пророчанствима било је и оно из Авакума 2:1–4: ‘На стражу ћу своју стати, и попећу се на кулу, и мотрићу да видим шта ће ми рећи и шта ћу одговорити кад будем укорен. И одговори ми Господ, и рече: Запиши виђење и јасно га изложи на плочама, да може читати онај који трчи. Јер је виђење још за одређено време, али ће на крају проговорити и неће слагати: ако и одоцни, чекај га; јер ће заиста доћи, неће закаснити. Гле, душа онога који се узноси није права у њему; али праведник ће од своје вере живети.’“

„Још 1842. године, упутство дато у овом пророчанству да се ‘запише утвара и да се јасно изложи на таблицама, да би могао трчати ко је чита’, навело је Чарлса Фича да припреми пророчку карту ради приказивања виђења из Данила и Откривења. Објављивање те карте сматрало се испуњењем заповести дате Авакуму. Међутим, тада нико није запазио да је у истом пророчанству приказано привидно одлагање у испуњењу виђења — време оклевања. После разочарања, ово место из Писма показало се веома значајним: ‘Јер је утвара још за одређено време, али на пошљетку проговориће, и неће слагати; ако и оклева, чекај је; јер ће зацело доћи, неће закаснити.... А праведник ће од вере своје жив бити.’ Велика борба, 391, 392.“

Две Авакумове плоче пророчки представљају два сведока. Према Светом писму, два сведока треба довести заједно да би се утврдила истина.

Ако ли те не послуша, узми са собом још једнога или двојицу, да на устима два или три сведока буде потврђена свака реч. Матеј 18:16.

Када се две Авакумове плоче (пионирске карте из 1843. и 1850. године) преклопе једна преко друге, оне потврђују истине које су биле драгуљи у Милеровом сну. Грешка из 1843. године, представљена на првој плочи, када се преклопи са другом плочом, утврђује време одлагања виђења. Милер (симболички стражар те историје) упитао је шта треба да каже

током расправе своје историје.

Стаћу на своју стражу, и поставићу се на кулу, и мотрићу да видим шта ће ми рећи, и шта ћу одговорити кад будем укорен. Авакум 2:1.

Господ је наложио Милеру да запише виђење, а у свом сну он је ковчежић који је садржавао виђење ставио на сто у средини своје собе.

И Господ ми одговори и рече: Запиши виђење и јасно га изнеси на плочама, да може трчати онај који га чита. Авакум 2:2.

Табеле затим означавају време одлагања и прво разочарање.

Јер је виђење још за одређено време, али на крају ће проговорити, и неће слагати; ако и оклева, чекај га, јер ће засигурно доћи, неће закаснити. Авакум 2:3.

Тростепени процес испитивања, проузрокован умножавањем знања (Милерови драгуљи), затим је представљен.

Гле, душа његова која се надима није права у њему; а праведник ће од вере своје живети. Авакум 2:4.

Две групе богослужитеља биће откривене кроз процес испитивања из дванаесте главе књиге пророка Данила.

И рече: Иди својим путем, Данило; јер су ове речи затворене и запечаћене до времена свршетка. Многи ће се очистити, и убелити, и бити окушани; а безбожници ће безбожно поступати; и нико од безбожника неће разумети; али ће мудри разумети. Данило 12:9, 10.

Мудри из Данила јесу мудре девојке из Матеја двадесет пете, које су биле оправдане вером, а безбожни су биле луде девојке које су се уносили у охолости. На крају Милеровог сна, драгуљи представљају уље у причи о десет девојака, што је била порука.

„Бог се обешчашћује када не примамо поруке које нам Он шаље. Тако одбијамо златно уље које би Он излио у наше душе да се пренесе онима који су у тами. Када дође позив: ‘Ево, женик иде; изађите му у сусрет’, они који нису примили свето уље, који нису неговали Христову благодат у својим срцима, увидеће, као и луде девојке, да нису спремни да дочекају свога Господа. Они немају у себи моћ да дођу до уља, и њихов је живот доживео бродолом.“ Review and Herald, July 20, 1897.

Светлост Милерових драгуља у последњим данима сијаће десет пута јаче, а и број десет и светлост јесу симболи кушања. У последњим данима, представљеним завршетком Милеровог сна, светлост истине приказана на Авакумовим таблицама производи поруку кушања, која је у причи о десет девојака представљена као порука Поноћног поклича. Тај процес кушања јесте понављање процеса кушања из милеритске историје, јер се прича о десет девојака понавља до у најситније слово у последњим данима.

„Често ми се скреће пажња на причу о десет девојака, од којих је пет било мудрих, а пет лудих. Ова прича се испунила и испуниће се до последњег слова, јер има нарочиту примену за ово време и, као и порука трећег анђела, испунила се и наставиће да буде садашња истина до свршетка времена.“ Review and Herald, 19. август 1890.

Десет је симбол испита, и на крају десет дана Данило и тројица достојних беху видљиво лепшега изгледа и ухрањенији од оних који су јели вавилонску храну. Горди представљени у Авакуму, који су живели по дрској самоуверености, а не по вери, развили су карактер Вавилона. У милеритској историји они су постали кћери Вавилона, а у Авакуму су то пророчке одлике папства које се употребљавају да би се препознао карактер оних који су изабрали да не живе по вери.

Гле, душа његова, која се узноси, није права у њему; а праведник ће од вере своје живети. И још, јер преступа вином, охол је човек, нити остаје код куће; шири жељу своју као Ад, и као смрт је, и не може се наситити, него сабира к себи све народе, и гомила к себи сва племена. Неће ли сви ови подићи причу против њега, и поругљиву изреку против њега, и рећи: Тешко ономе који умножава оно што није његово! докле? и ономе који на себе товари много блата! Неће ли изненада устати они који ће те ујести, и пробудити се они који ће те узнемирити, и бићеш им плен? Јер си опленио многе народе, сав остатак народа оплениће тебе; због крви људске и насиља над земљом, над градом и над свима који у њему живе. Авакум 2:4–8.

Процес кушања који долази на девице из Матеја двадесет и пет производи једну класу поштовалаца, који су развили карактер цара севера (папства), који је уједно и сила која је „опустошила многе народе“. То је папска сила која бива изненада уједена, управо као што је Језавељу изјели пси.

Овако говори Господ: Ево, народ долази из земље северне, и велик народ подигнуће се с крајева земље. Латиће се лука и копља; сурови су и немају милости; глас им хучи као море; и јашу на коњима, постројени као људи за бој против тебе, кћери Сионова. Чусмо глас о њему: руке нам клону; тескоба нас спопаде, и болови као код жене која рађа. Не излазите у поље нити идите путем; јер је мач непријатељев и страх је са свих страна. Кћери народа мога, опаши се врећом и ваљај се по пепелу; учини жалост као за јединцем, најгорчу тужбалицу; јер ће пустошник изненада доћи на нас. Јеремија 6:22–26.

Авакумове две класе јесу они који се оправдавају вером, и они који су јели и пили вавилонске доктрине. Они у последњим данима Милеровог сна, који су представљени као девице, или развијају Христов карактер, те тако примају печат Божји, или развијају карактер папства и примају жиг звери.

„Дошло је време да истинска светлост засија усред моралне таме. Вест трећег анђела упућена је свету, опомињући људе да не приме жиг звери или њеног лика на своја чела или на своје руке. Примити овај жиг значи доћи до исте одлуке до које је дошла звер и заступати исте идеје, у непосредном противљењу речи Божјој. За све који примају овај жиг, Бог каже: ‘И он ће пити од вина гнева Божјега, које је непомешано наточено у чашу гнева његова; и биће мучен огњем и сумпором пред светим анђелима и пред Јагњетом.’”

Review and Herald, July 13, 1897.

Дјеве које пију вино Вавилона на крају ће пити вино Божјега гњева. У Исаији, пијанице Јефремове показују своје слијепо пијанство тиме што изврћу ствари наглавачке, а тај поступак треба сматрати „глином лончаревом“.

Поистовећивање „свакодневне“ као симбола Христа изврће истину о „свакодневној“ наглавачке, јер је „свакодневна“ сатански симбол. Милерово поистовећивање „свакодневне“ са паганством непосредно је представљено на Авакумовим таблицама. Милерово откриће одломка у Посланици Солуњанима, које му је омогућило да разуме да је паганство оно што је „уклоњено“, да би се открио „човек греха“ који седи у храму Божјем, јесте основна истина изложена у Другој посланици Солуњанима, друго поглавље.

„Читао сам даље и нисам могао наћи ниједан други случај у коме се оно [свакодневна] појављује, осим у Данилу. Тада сам [уз помоћ конкорданце] узео оне речи које су стајале у вези с тим, ‘уклонити;’ он ће уклонити свакодневну; ‘од времена кад свакодневна буде уклоњена,’ итд. Читао сам даље и мислио да нећу наћи никакву светлост о том тексту; најзад сам дошао до 2. Солуњанима 2:7, 8. ‘Јер тајна безакоња већ дејствује; само док се не уклони онај који сада задржава, и тада ће се открити тај безаконик,’ итд. А када сам дошао до тог текста, о, како се јасна и славна истина указала! Ту је! То је свакодневна! Добро, дакле, шта Павле мисли под ‘онај који сада задржава,’ или спречава? Под ‘човеком греха’ и ‘безакоником’ мисли се на папство. Добро, шта је то што спречава да се папство открије? Па, то је паганизам; добро, онда, ‘свакодневна’ мора значити паганизам.’ — William Miller, Second Advent Manual, page 66.” Advent Review and Sabbath Herald, January 6, 1853.

Значење израза „свакодневна“ у Солуњанима, које је Милер открио, јесте основна истина тог одломка. Када Павле указује на оне који не љубе истину, и који ће стога примити силну заблуду, он свакако указује на мржњу према истини у општем смислу, али истина на коју се у овом одломку непосредно упућује јесте истина да „свакодневна“ представља пагански Рим.

Светиљка телу је око; ако, дакле, око твоје буде просто, све ће тело твоје бити пуно светлости. Али ако око твоје буде зло, све ће тело твоје бити пуно таме. Ако је, дакле, светлост која је у теби тама, колика је тек та тама! Нико не може служити двојици господара; јер или ће једнога мрзети, а другога љубити; или ће се једнога држати, а другога презирати. Не можете служити Богу и мамону. Матеј 6:22–24.

Постоји само љубав према истини, или мржња према истини. Нема средњег пута. Силна заблуда која долази на луде девојке из Матеја двадесет пет заснива се на њиховом одбацивању светлости Милерових драгуља, који представљају коначни испит. Коначни испит древног Израиља био је њихов десети испит, а Милерови драгуљи сијају десет пута јаче у последњим данима. Симбол одбацивања Милерових драгуља јесте „свакодневна“, коју су пијанице Јефремове изврнуле наглавачке у трећем нараштају адвентизма. „Свакодневна“ је сатански симбол паганства. Пијанице су увеле фалсификовани драгуљ,

који су донеле из отпалог протестантизма, а који поистовећује „свакодневну“ као симбол Христа.

Милерово разумевање својих драгуља било је ограничено историјом у којој је био подигнут. Уверен да је Други долазак следећи пророчки догађај, смртоносна рана папства 1798. године могла је представљати само четврто и коначно земаљско царство из друге главе Данила. Милер је такође био ограничен у свом разумевању „свакодневне службе“, јер његово сведочанство гласи да је путем откривења био вођен ка одређеном начину проучавања, при чему је навео да је користио своју Библију, Круденову Конкорданцу и читао неке новине. Његова одлука да проучава на тај начин једноставно му је дошла на ум.

„Током дванаест година док сам био деист, читао сам све историје до којих сам могао доћи; али сада сам заволео Библију. Она је учила о Исусу! Ипак, још увек ми је добар део Библије био нејасан. Године 1818. или 1819, док сам разговарао с једним пријатељем кога сам посетио, и који ме је познавао и слушао како говорим док сам био деист, упитао ме је, прилично значајно: ‘Шта мислиш о овом тексту, и оном?’ позивајући се на старе текстове којима сам приговарао док сам био деист. Разумео сам на шта је циљао, и одговорио: Ако ми даш времена, рећи ћу ти шта они значе. ‘Колико времена ти треба?’ Не знам, али ћу ти рећи, одговорих, јер нисам могао веровати да је Бог дао откривење које се не може разумети. Тада сам одлучио да проучавам своју Библију, верујући да могу открити шта је Свети Дух хтео да каже. Али чим сам донео ту одлуку, дошла ми је мисао: ‘Претпоставимо да нађеш одломак који не можеш разумети, шта ћеш учинити?’ Тада ми је овај начин проучавања Библије пао на ум: узећу речи из таквих одломака, и пратити их кроз Библију, и на тај начин открити њихово значење. Имао сам Круденову конкорданцу, за коју мислим да је најбоља на свету; стога сам узео њу и своју Библију, сео за свој сто, и ништа друго нисам читао, осим мало новина, јер сам био решен да сазнам шта моја Библија значи. Аполос Хејл, *The Second Advent Manual*, 65.

Милерови драгуљи нису били препознати једноставно његовим методом проучавања, него и непосредним откривењем од Бога.

„Bog je poslao svoga anđela da deluje na srce jednog zemljoradnika koji nije verovao Bibliji, kako bi ga poveo da istražuje proročanstva. Anđeli Božji su više puta posećivali tog izabranika, da usmere njegov um i otvore njegovom razumevanju proročanstva koja su dotad bila tamna Božjem narodu. Njemu je dat početak lanca istine, i bio je vođen da istražuje kariku za karikom, sve dok sa čuđenjem i divljenjem nije pogledao na Reč Božju. Tamo je video savršen lanac istine. Ta Reč, koju je smatrao nenadahnutom, sada se otvorila pred njegovim pogledom u svojoj lepoti i slavi. Video je da jedan deo Pisma objašnjava drugi, i kada je jedno mesto bilo zatvoreno njegovom razumevanju, nalazio je u drugom delu Reči ono što ga je objašnjavalo. Na svetlu Reč Božju gledao je s radošću i s najdubljim poštovanjem i strahopoštovanjem.“ *Early Writings*, 230.

Када сестра Вајт каже да је „Бог послао свога анђела“ Милеру, тиме се указује да је Гаврило био анђеоски послат Милеру, јер је „Његов анђеоски“ израз који се приписује Гаврилу.

„Речи анђела: ‘Ја сам Гаврило, који стојим пред Богом’, показују да он заузима положај велике части у небеским дворовима. Када је дошао с поруком Данилу, рекао је: ‘И нема никога да се са мном држи у томе осим Михаила [Христа], кнеза вашег.’ Данило 10:21. О Гаврилу Спаситељ говори у Откривењу, казујући да ‘пославши по анђелу своме показа слуги своме Јовану’. Откривење 1:1.” Чежња векова, 99.

Гаврило и други анђели били су послати да управљају Милеровим умом и „отворе његовом разумевању пророчанства која су одувек била тамна Божјем народу.” Његова порука није била једноставно развијена кроз његов метод проучавања, него и божанским откривењем. Сам метод који је употребио да проучава Библију дошао му је у ум. Када Бог уноси истину у наш ум, то је божанско откривење, насупрот долажењу до истине кроз процес исправног раздељивања Библије. Милер је чинио и једно и друго, али је божанско откривење морало бити део начина на који је Милер дошао до разумевања предмета „свакодневне“.

Miler ne bi prepoznao rodno kolebanje u osmom poglavlju Danila, u stihovima devet do dvanaest, jer je sve što je imao bila Biblija i konkordancija lišena bilo kakvih podataka o biblijskim jezicima. Ne bi uočio razliku između „sur” i „rum”, koji se oba prevode kao „uzeti”. Ne bi uočio razliku između „miqdash” i „qodesh”, koji se oba prevode kao „svetinja”.

Он не би увидео истину речи „tamid“ која се у Библији налази сто четири пута. Истина коју не би могао да увиди (а која је уједно и истина коју је увидео) била је следећа: од сто четири пута колико се хебрејска реч „tamid“ употребљава у Библији, једино се у књизи пророка Данила хебрејска реч „tamid“ користи као именица. „Tamid“ је хебрејска реч која значи „непрестано“, а у књизи пророка Данила преводи се као „свагдашња“.

Само се у књизи пророка Данила та реч употребљава као именица, а свих осталих деведесет и девет пута употребљена је као прилог. Из тог разлога, када су се преводиоци Библије краља Џејмса суочили с тим да Данило ту реч пет пута употребљава као именицу, док су је сви остали писци Библије деведесет и девет пута употребљавали као прилог, били су, под теретом доказа, приморани да исправе Данилову употребу те речи као именице. Да би исправили Данила, они су Речи додали реч „жртва“ и тако именицу претворили у прилог. А потом, да би исправила преводиоце, Елен Вајт је била надахнута да забележи да је она „видела у погледу ‘Свакодневне’ да је реч ‘жртва’ додата људском мудрошћу, и да не припада тексту; и да је Господ дао исправно разумевање о томе онима који су објавили вапај о часу суда.“

Милер је, према сопственом сведочанству, настојао да разуме „свакодневну жртву“, што је на крају и учинио у 2. Солуњанима. Али такође, према сопственом сведочанству, када је настојао да разуме неку реч, разматрао би свако место на коме је та реч употребљена, а та реч је у Библији употребљена још деведесет и девет пута. Ипак, његово сведочанство о „свакодневној жртви“ гласи да је ту није нашао нигде осим у књизи пророка Данила, када је изјавио: „Читао сам даље и нисам могао наћи ниједан други случај у коме се то [свакодневна жртва] налази, осим у Данилу.“ Милер је био доведен до драгуља не само својим методом проучавања, него и божанским откривењем које му је било дато

посредством службе анђела.

Зато је његово разумевање „свакодневне“ било исправно, али ограничено. Није могао да препозна да од пет пута колико се „свакодневна“ помиње у књизи пророка Данила, један од три пута када је „свакодневна“ „узета“ представља друго значење него друга два пута. Једном се „свакодневна“ употребљава са јеврејском речју „gum“, а друга два пута са јеврејском речју „sur“. Обе речи се преводе као „узети“, али „gum“ у осмом поглављу књиге пророка Данила, једанаестом стиху, значи „уздићи и узвисити“, а у једанаестом поглављу, тридесет првом стиху, и у дванаестом поглављу, једанаестом стиху, реч „sur“ значи „уклонити“.

Теолози који једу и пију вавилонску исхрану тврде да, било да неку ствар уклоните или је подигнете, обоје представљају неку врсту уклањања, те се стога обе речи морају разумети као да имају исто значење. Они тврде да три пута када се каже да је „свакодневна“ „узета“, то увек значи уклонити, и тиме показују да је Данило био немаран у избору речи. Они то не говоре отворено, али по закључку уче да је Данило требало да употреби реч „sur“ у сва три случаја, јер је, према тим теолозима, наводно сваки пут мислио на исто када је „свакодневна“ била „узета“.

Они чине исто и са речима „miqdash“ и „qodesh“, које су обе преведене као „светилиште“, у стиховима једанаест до четрнаест осмог поглавља. У сваком појављивању речи „светилиште“ у та четири стиха, они упорно тврде да све оне представљају Божје светилиште. По истом закључивању, Данило је једноставно требало да употреби „qodesh“ у сва три навода, а не да употреби „miqdash“ у једанаестом стиху. Милер не би уочио разлику између тих речи, али савремени теолози је уочавају, и када је уоче, они упорно тврде да никаква разлика не треба да буде призната. Ипак, Милер, који није уочио разлике између тих речи, дошао је до разумевања супротног разумевању савремених теолога.

Стварност је да је Данило био изузетно пажљив писац, који је познавао јеврејски језик и за кога је оцењено да је десет пута мудрији од свих осталих мудраца Вавилонa, који су и сами по себи били веома умни људи у своме друштву. Ако је ико познавао правилну употребу јеврејског језика и начин на који је требало да буде исправно представљен у тој посебној историји, то је био Данило. Ако је Данило употребио различите речи, то је било стога што су оне имале намеру да пренесу различита значења, која је он свесно настојао да изрази. Када се призна Данилова разлучна употреба речи које се преводе као „светиња“ или као „узети“, оне потврђују Милерово разумевање „свакодневне“, које је Милер препознао управо у оном одломку где Павле указује да су они који мрзе истину предодређени да приме силну заблуду.

Они који мрзе истину и верују лажи која производи силну заблуду, такође су представљени као пијанице Јефремове, које су представљене у две класе. Једну класу чини учено вођство, а другу класу неуки лаикат који ће слушати само оно чему их учени уче. То су они који се скривају под лажима и који склапају савез са смрћу. То су они чија се душа надима у Авакуму два, и то су луде девојке из Матеја двадесет пет. То су они који одбацују темељне

истине Милеровог сна, које на крају сијају десет пута јаче (представљајући десети и последњи тест за савремени Израил), као што је предочено десетим и последњим тестом за древни Израил.

Наставићемо ово проучавање у следећем чланку.

И Господ рече Мојсију: Докле ће ме овај народ вређати? и докле ми неће веровати, поред свих знакова које учиних међу њима? Ударићу их помором, и лишићу их наследства, а од тебе ћу учинити народ већи и моћнији од њих. А Мојсије рече Господу: Тада ће Египћани то чути, (јер си силом својом извео овај народ између њих,) и казаће становницима ове земље; јер су чули да си ти, Господе, усред овога народа, да се ти, Господе, виђаш лицем к лицу, да облак твој стоји над њима, и да идеш пред њима, дању у стубу од облака, а ноћу у стубу од огња. Ако, дакле, побијеш сав овај народ као једнога човека, тада ће народи који су чули глас о теби говорити, говорећи: Пошто Господ није могао да уведе овај народ у земљу за коју им се заклео, зато их је побио у пустињи. А сада, молим те, нека се покаже велика сила Господа мојега, као што си говорио, рекавши: Господ је дуготрпељив и велике милости, прашта безакоње и преступ, али кривца никако не оставља некажњена, походећи безакоње отаца на деци до трећег и четвртога колена. Опрости, молим те, безакоње овога народа по величини милости своје, као што си праштао овоме народу од Египта па до сада. И Господ рече: Опростио сам по речи твојој; али, тако био жив, сва ће се земља напунити славе Господње. Јер сви они људи који су видели славу моју и чудеса моја, која учиних у Египту и у пустињи, па су ме сада кушали ових десет пута и нису послушали глас мој, заиста неће видети земљу за коју се заклех оцима њиховим; нити ће је видети ико од оних који ме вређаху. Али слуга мој Халев, зато што је у њему био други дух и што ме је савршено следио, њега ћу увести у земљу у коју је ишао; и семе његово наследиће је. Бројеви 14:11–24.